

Радой Ралин
Камионите

Ей, крачета, все пешком вървели,
в друго време бихте ли могли?...
Все така наред път да сте спрели,
да не бяха бойните коли.

Че колите в сняг и кал ни возят.
Фронт нали е, пътят все е лош.
Мини свирят... Влачи се обозът.
Тръска те каруца цяла нощ.

Случи се, препускаш и на „Щаер“
по горист, отвред обстрелван склон.
Ала най обичам, да призная,
все да се придвижвам с камион.

Просто на шосето си заставаш,
тропаш със премръзнали крака.
Камион когато се задава,
отдалече махай му с ръка!

Камионът всякога е тесен,
тъпкан, но и теб ще побере.
Всеки тук си тананика песен,
всеки тук е малко по-добре.

Всред лицата, първом непознати,
все откриваш някакъв земяк.
А хвърчат из въздуха гранати,
но шофьорът си препуска пак.

Пустата изпраща остър вятър,
лепне по мустаците ти скреж,
но дали ще бъде по-приятно
да се скиташ километри пеш?

Тук е фронт. Не можеш да избираш!
Камиона само щом съзреш,
хуквай срещу него да го спиращ.
Вози камионът най-добре.

КРАЙ

© 1946 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5830>]